

saksa joodiku kõuist ja teiste rumala naeru eest lahti; keegi muu ei tulnud teda aitama.

Saks läks kiriku-mõisa ja tuli natuke se aea pärast kirikuisandaga tolla sees sõites tagasi ja jäid kõrtsi ette seisma. Siin olt nüüd palju wanu mehi, kes seda saksa, kui oma wana mõisa hårrat tundsid, fest hårra oli kaua aega wåeteenistuses olnud ja nüüd jälle kõdu tulnud. Kõik teised wahtisid hårrade otsa, mûtsid páás ja suud ammuli; aga Hans, üks alandlik ja targem, kui teised, wöttis oma mûtsi maha; seda pani hårra nüüd temast teist korda tähele, ja wöttis teda ligi, omale tuapoissiks. Siin näitas Hans ennast igas asjas wapraste ja allandlikult hårra ja kõikide wästu.

Mõne aea pärast pani hårra Hans'u oma mõisade üle walitsejaks, kus ta rohkelt palka sai ja kõik hårra tahtmist mõõda hååste toimetas, kuni hårra elas.

Kui hårra oli árasurnud, leiti, et tema üht testamenti oma mõisade ja wara üle oli teinud, — sâál ali ka Hans'u páale mõteldud.

Kes auusad ja truuid peremehed olnud, ja nenda ka sulased ja ümargajad, neil kõigil oli oma osa walmis pandud, kuid keegi oma hårra wästu elu aegal olnud, ja Hansukene sai håå noosi raha, mõned loomad ja ühe poole adra maad üsna páriseks.

Seda kõik sai Hans oma håå eluviisi läbi, kes mitte õelate nõuu járele ei teinud.

Hans ütles pärast, et wana hårra seda mitukorda olla ráåkinud, et, kui kõik peremehed nenda oleksiwad olnud, kui mõned nende seast, tema siis ka nende elu ja seisust palju fergemaks oleks teinud. Kõige suurem wästuseismine on wällal koolide pärast olnud, kus hårra kõik kulu ja ülespidamist iji tahtnud kanda, kui nemad aga omad lapsed sinna saadaksivad; aga targad mehed arwanud pááwad üles, mitu pááwa talvel peawad koolis kâima, ja tahtnud hårra kâest veel 30 kop. pááwas lapse páált juure maksetud saada, — (!!) siis oli hårra neid enefest áralükkanud ja ütlenuud: „Minge ja jáäge siis páále rumalatš; aga árge mõistke minule mitte pärast súudi,